

Arrest

nr. 261 897 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LAMARCHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in X op X 1988. In augustus 2019 ging u bij uw partner (...)inwonen, samen met haar moeder (...) en haar dochter (...) in de kolonie Castilleja 1 in Santa Marta. U werkte als supervisor bij de klantendienst van een publiciteitsbedrijf. Uw partner studeerde nog en had verschillende jobs bij het bedrijf Diprodic, waar ook haar moeder werkte.

Aan het begin van 2019, meer bepaald in januari en in maart, zou een vrouw, Elisabeth Lopez genaamd, uw partner tweemaal benaderd hebben in een winkel in de kolonie. Beide keren vertelde deze vrouw over een droom die ze had gehad. De eerste keer was begin 2019 en vertelde de vrouw over een droom waarin uw partner vermoord werd. In de maand maart 2019 sprak de vrouw over een droom waarin de dochter van uw partner werd ontvoerd. Jullie gaven niet veel aandacht aan de commentaren van de vrouw.

In november 2019 verkocht de moeder van uw partner het huis waar jullie woonden wegens de moeilijker wordende situatie en de criminaliteit in de kolonie. Met de nieuwe eigenaar kon ze regelen dat jullie nog in het huis mochten blijven wonen tot februari 2020. Intussen zouden jullie een nieuwe woonst proberen vinden in de kolonie van de zus van uw partner.

Op 2 januari 2020 stonden u en uw partner rond vijf uur 's ochtends klaar om te vertrekken naar het werk. Toen uw partner de deur opende, stonden drie bendeleden aan de deur. De bendeleden drongen binnen. Een van hen bleef aan de deur wachten en een ander bendelid richtte een wapen op uw hoofd. Ze zeiden: "Jij bent de persoon die informatie aan de rivaliserende bende doorgeeft". Ze namen uw portefeuille met identiteitskaart, en ze zagen dat u van Quezalapa 1 afkomstig bent. Ze zeiden dat u een perro was, een verklikker, en beschuldigden ook uw partner en haar moeder van het feit dat ze een perro in huis hadden gehaald. De bendeleden zeiden "We gaan je vermoorden, perro" en ze gaven jullie 12 uur om uit het huis te vertrekken. Na dit incident kwamen jullie tot rust en besloten jullie te vertrekken: u ging naar het huis van uw ouders in Planes de Renderos in Quezalapa 1, en uw partner, haar dochter en haar moeder vertrokken naar het huis van haar zus in Residencial Las Arboledas. Twee uren later keerden uw partner, haar zus en de schoonvader van haar zus terug naar jullie huis om documenten en geld op te halen. In de patio van het huis waren ondertussen vier kruisjes gezet. Uw partner bracht u op de hoogte van de situatie en u besloot, op advies van uw ouders, om een klacht te gaan indienen. Zij keerden terug naar het huis van de zus van uw partner.

De dag erna, op 3 januari 2020, waren uw partner en haar zus op weg naar de apotheek toen een persoon op straat tegen hen zei: "We weten wat jullie gedaan hebben". Na dit incident besloot u dat het beter was dat uw partner, haar dochter en haar moeder ook naar het huis van uw ouders kwamen.

Vastbesloten het land te verlaten kochten jullie op zaterdag 4 januari 2020 vliegtickets en op 6 januari 2020 vroegen jullie jullie paspoorten aan.

Op 23 januari 2020 reisde u samen met uw partner, haar dochter en haar moeder per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 24 januari 2020 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 28 januari 2020.

In augustus en september 2020 zouden de zus van uw partner en haar echtgenoot in hun wagen tot tweemaal toe zijn achtervolgd door een individu op de moto.

Begin 2021 zou een derde incident plaatsgevonden hebben met de zus van uw partner en haar echtgenoot. Opnieuw kwam een moto dichterbij toen ze op weg waren naar het werk in de wagen. Een van de twee mannen op de moto had een vuurwapen en richtte dat op hen. Ze maakten ook gebaren dat ze hen aan het observeren waren. De zus van uw partner en haar echtgenoot konden tot bij het huis van de ouders van de echtgenoot geraken. Ondertussen hebben zij een ander voertuig gekocht en zoeken zij naar een andere plek om te wonen. Door het coronavirus kunnen zij het land niet verlaten.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen, jullie NIT-kaarten, attesten van Fedasil met betrekking tot de afwezigheid van uw schoonmoeder op haar persoonlijke onderhouden, een document met de annulering van de inschrijving van de school van de dochter van uw partner, en de aangifte bij de politie (dd. 2 januari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u, alsook uw partner en uw schoonmoeder, niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door jullie geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijzen jullie naar twee incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in januari en maart van 2019, en waarbij Elisabeth Lopez uw partner zou hebben aangesproken. Op 2 januari 2020 zouden dan bendeleden bij jullie thuis zijn langsgesproken en doodsbedreigingen hebben geuit, en op 3 januari 2020 zou een persoon uw partner op straat hebben aangesproken.

Wat betreft deze beweerde problemen met de bende 18, rijst vooreerst de vraag waarom deze bende u zou beschuldigen van verraad of verklikking. Gevraagd waarom men jullie viseerde, antwoordt u “Ja, eigenlijk weet ik niet precies waarom.” (CGVS, 20/12354, p.12). U “denkt” dat het te maken heeft met het feit dat u eerder in een andere wijk woonde (CGVS, 20/12354, p.12). Dat dergelijk gegeven de aanleiding vormde tot zoveel problemen is opmerkelijk, temeer omdat uit uw verklaringen nergens blijkt dat u enige banden onderhield met rivaliserende bendes, laat staan dat u effectief spioneerde.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat de bendeleden dan pas op 2 januari 2020 het huis zouden binnenvallen, uw identiteitskaart zouden controleren en u als verklikker zouden bestempelen. Immers was het blijkbaar geen onbekend gegeven dat u al geruime tijd in de bewuste wijk vertoefde. Sinds 2016 kwam u al vaker naar het huis waar uw partner woonde, en u was in augustus 2019 definitief ingetrokken bij haar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3). Uw partner argumenteert dat “de bendeleden niet handelen in een keer, zij wachten altijd om te zien wat zij doen, zij beginnen altijd met signalen geven” (CGVS 20/12351, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat de bende iemand die zij als een verklikker beschouwen, zo lang zijn gang zouden laten gaan.

Dat de bende pas in januari 2020 tot actie zou zijn overgegaan, valt voorts maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat uw partner al in januari en maart 2019 op nochtans niet mis te verstane manier zou zijn bedreigd door Elisabeth Lopez, volgens uw partner nochtans iemand van wie het bekend is dat zij banden onderhoudt met de bende 18: “Elke persoon daar weet dat zij (Elisabeth Lopez en haar man) bendeleden zijn.” (CGVS 20/12351, p.11). Dat deze vrouw verwees naar een mogelijks overlijden van uw partner en de ontvoering van haar dochter, lijkt er toch op te wijzen dat men u al veel langer in de gaten moet hebben gehouden, waardoor opnieuw niet kan worden ingezien waarom de bende 18 u dan niet al veel eerder controleerde en naar een andere wijk verjoeg. Eveneens opmerkelijk is dat u de uitlatingen van Elisabeth Lopez niet ernstig nam: “we vonden dat alleen maar als een commentaar, dus niks zwaar” (CGVS, 20/12354, p.8 en 9; CGVS 20/12354, p.11), wat in de door u geschetste context toch een bevreemdende uitlating lijkt: immers hebben jullie het over een meedogenloze, nietsontziende bende. Het CGVS ziet niet in waarom jullie de waarschuwingen van deze vrouw in de wind zouden hebben geslagen.

Integendeel ging u in augustus 2019 dan zelfs bij uw partner inwonen en gingen jullie verder met jullie gewone leven aangezien jullie de woorden van de vrouw niet als een echte bedreiging zouden hebben ervaren (CGVS 20/12351, p.12; CGVS 20/12354, p.11). Ook toen in november 2019 het huis van de moeder van uw partner eindelijk verkocht werd, bleven jullie in de kolonie wonen, aangezien jullie er toch tot februari 2020 mochten blijven wonen van de nieuwe eigenaar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.1). Dit is toch allemaal zeer

merkwaardig. Het feit dat jullie de bedreigingen van Elisabeth Lopez niet ernstig namen en het normale leven gewoon verderzetten, valt bovendien nog minder te begrijpen gezien de volgende uitspraken van uw partner: "Zij beginnen altijd met signalen te geven, zoals de bedreigingen die ik van die mevrouw gekregen heb, dat betekende dat ze iets raar in ons zagen. Ze dachten dat wij iets verkeerd aan het doen waren. Ze hebben hem beschuldigd als verklikker, want hij was de enige die van een andere zone in die zone gekomen is." (CGVS, 20/12351, p.12). Dergelijke verklaringen tonen aan dat uw partner zich wel degelijk goed bewust moet zijn geweest van de reden waarom Elisabeth Lopez haar twee keer benaderde.

Het feit dat u desondanks gewoon naar de wijk bleef komen en u er zich in augustus 2019 ook vestigde, lijkt nog merkwaardiger in het licht van uw andere verklaring, namelijk dat u de bende MS-13 uitdrukkelijk toestemming zou hebben gevraagd voor de aanwezigheid van uw partner en schoonmoeder in de woonst van uw ouders gedurende een korte periode (CGVS 20/12354, p.9). Dit duidt er op dat u zich blijkbaar zeer bewust moet zijn geweest van de gevoeligheden van dergelijke bendes, wat eens te meer aantoont dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat u daar bij uw verhuis naar Castilleja 1 totaal geen rekening mee zou hebben gehouden en nooit toestemming zou hebben gevraagd voor uw aanwezigheid in deze wijk.

Verder stelt het CGVS dat ook uit andere verklaringen blijkt dat u, ondanks de signalen die er toch al waren geweest, weinig voorzichtig zou hebben gehandeld. Immers verklaart u dat de bendeleden wel vaker identiteitskaarten controleren (CGVS 20/12354, p.7), zo ook de uwe op 2 januari 2020, en aldus ontdekten dat u van een andere wijk afkomstig was. Gevraagd waarom u het adres op de identiteitskaart niet liet veranderen toen u bij uw partner ging inwonen, antwoordt u dat het adres op uw identiteitskaart van een toeristische, "een beetje" neutrale zone is, meer bepaald Planes de Renderos (CGVS 20/12354, p.7). Nochtans verklaren jullie nadien dat jullie slechts korte tijd op dat adres, in het huis van uw ouders, konden blijven aangezien de MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.8 en 11; CGVS 20/12354, p.7), wat de vraag doet rijzen wat u dan juist bedoelt met neutraal. Dergelijke weinig consistente verklaringen kunnen niet overtuigen. Dat jullie vervolgens zouden verhuizen naar dit adres, het adres dat de bendeleden al op 2 januari 2020 gezien hadden op uw identiteitskaart, is ook al zeer merkwaardig (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.7 en 8). Uw partner stelt dat jullie daar weinig te vrezen hadden van de bende 18 omdat de bende MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.11), echter verklaarde u zelf nog dat uw ouders u het volgende zeiden: "Ze hebben je adres gezien, je moet een beetje opletten." (CGVS, p.8). Mochten jullie echt verdere problemen vrezen met deze bende (u moest een bepaald deel van de wijk vermijden, u moest opletten dat niemand u volgde, CGVS 20/12354, p.8), dan zou kunnen worden verwacht dat jullie elders een tijdelijk onderkomen zochten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen onherroepelijk de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen en vrees.

Bovendien verlieten jullie meerdere malen het huis van uw ouders, zagezegd om de nodige documenten in orde te maken. Het mag enigszins verbazen dat jullie, indien het werkelijk allerm minst veilig zou zijn om het huis te verlaten na de verschillende incidenten, eenvoudigweg de deur verlieten om telkens op andere dagen documenten in orde te maken. Jullie kochten op een zaterdag 4 januari 2020 de vliegtickets aan (CGVS 20/12351, p.7; CGVS 20/12354, p.13; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.4-5). Een dusdanige verplaatsing kan per slot van rekening geenszins beschouwd worden als een essentiële verplaatsing, daar er meerdere alternatieven bestaan voor het voltooiën van een dergelijke aankoop. Na de aankoop van de vliegtickets beseften jullie dat de dienst voor jullie paspoorten gesloten was (CGVS 20/12354, p.7). Twee dagen later moesten jullie dan weer naar buiten om jullie paspoorten aan te vragen, nu deze dienst terug open was (CGVS 20/12354, p.7). Bovendien zei u dat jullie niet meer waren buiten gekomen maar tijdens uw persoonlijk onderhoud liet u na te vertellen dat u ook voor uw werk nog eens uit het huis ging, om een ontslagbrief te gaan indienen waardoor u recht op een premie had (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.12 en 13). Het feit jullie meermaals het huis verlieten om administratieve zaken in orde te brengen, wijst er niet direct op dat de bende 18 u zou viseren of werkelijk naar u en uw gezin op zoek zou zijn, en doet afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden.

Verder stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen over het incident van 2 januari 2020 evenmin overtuigen. Zo dient opgemerkt te worden dat jullie tegenstrijdige informatie verschaffen over het incident. Waar u aangeeft dat de bendeleden ongeveer 5 à 10 minuten (CGVS 20/12354, p.12) in jullie huis aanwezig waren, verklaart uw partner dat ze toch wel 20 à 25 minuten binnen waren (CGVS 20/12351, p.10). Hoewel kan worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis het tijdsbesef aantast, dient toch te worden opgemerkt dat dit een wezenlijk verschil is. Bovendien blijven jullie

verklaringen over dit bezoek bijzonder vaag: men zou uw identiteitskaart hebben bekeken, u een verrader hebben genoemd en jullie hebben opgedragen de locatie binnen de twaalf uur te verlaten. Tot een gedetailleerder relaas blijken jullie niet in staat: zelf kon u naar eigen zeggen geen woord uiten (CGVS 20/12354, p.12). Gevraagd wat er verder nog door de bendeleden gezegd werd, antwoordt u louter dat ze vroegen van waar u was, "alleen dat" (CGVS, 20/12354, p.12). Uw partner kan zich ook weinig herinneren, en net als u verklaart zij louter dat zij de identiteitskaart van uw man bekeken, hem beschuldigden van verklikking en jullie vertrek eisten (CGVS, 20/12351, p.8). Mochten de bendeleden werkelijk 5 à 25 minuten in jullie huis zijn geweest, dan zouden u en uw partner ongetwijfeld beter kunnen duiden wat er gezegd werd of hoe zij handelden.

Wat betreft het indienen van de klacht legden jullie overigens ook al weinig overtuigende verklaringen af. Op 2 januari, rond een uur of tien, zou u zich op aanraden van uw familie tot de politie hebben gewend en daar aangifte hebben gedaan van wat u even daarvoor zou hebben gemaakt (CGVS 20/12354, p.8). Hoewel u naar eigen zeggen op de hoogte zou zijn geweest van de identiteit van jullie belagers, zou u uit voorzorg geen namen hebben genoemd bij de politie (CGVS 20/12354, p. 9). De vraag rijst wat het nut is van dergelijke klacht als uw verklaringen zeer onvolledig waren. Wat er ook van zij, de bende zou vrijwel onmiddellijk op de hoogte zijn geraakt van uw démarche, wat maar moeilijk te begrijpen valt. "Maar hoe, hoe wisten ze dat?", zo zegt u (CGVS 20/12354, p. 9), een vraag die u vervolgens zelf onbeantwoord laat. Bovendien merkt het CGVS enkele inconsistenties op wat betreft deze klacht. Zo geven jullie beiden aan dat de gezichten van de bendeleden op 2 januari 2020 zichtbaar waren (CGVS 20/12351, p.9; CGVS 20/12354, p.12). Nochtans verklaart u bij de politie op de 2 januari 2020 in uw aangifte dat de gezichten van de personen waren bedekt (verwijzing naar vertaling CGVS, p.3). Ook staat er genoteerd dat uw partner terugkeerde naar het huis op 2 januari 2020 met de schoonmoeder (verwijzing naar vertaling CGVS, p.3), waar jullie beiden verklaren dat het de schoonvader van uw zus was die uw partner en haar zus vergezelde (CGVS 20/12351, p.8 en 13; CGVS 20/12354, p.10 en 14). Ook dient opgemerkt te worden dat jullie inconsistent zijn wat betreft jullie onderlinge communicatie met betrekking tot het indienen van de klacht. Zo verklaart uw partner dat u na het indienen van de klacht, op 2 januari zo rond de middag, belde om haar hiervan op de hoogte te brengen (CGVS 20/12351, p.10). Uw partner verklaarde echter dat ze dit pas te weten kwam na het incident op 3 januari 2020 (CGVS 20/12351, p.8). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag.

Wat betreft de incidenten die de zus van uw partner zou hebben meegemaakt in augustus en september 2020, overigens meer dan een half jaar na jullie vertrek uit El Salvador, kan onmogelijk een verband worden gelegd tussen deze incidenten en de incidenten die jullie zouden hebben meegemaakt op 2 en 3 januari 2020. Tot tweemaal toe zou een persoon op de moto de zus van uw partner in haar wagen hebben achtervolgd (CGVS 20/12351, p.6 en 13; CGVS 20/12354, p.14; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.5-6). Ze konden de belager telkens niet identificeren, maar uw partner en haar zus denken dat de incidenten gelinkt zijn omdat het een bendelid zou zijn en "mensen doen altijd represailles, als ze een doel niet kunnen bereiken" (CGVS 20/12351, p.13; CGVS 20/12354, p.11 en 12). Dient evenwel te worden vastgesteld dat u zich hiervoor louter op vermoedens lijkt te baseren. Ook voor het laatste incident begin 2021 moet worden vastgesteld dat u hierbij geen bewijs neerlegt of een verband aantoonst met jullie problemen (zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.6). Zelfs u geeft aan dat het even goed geen verband houdt met de problemen die jullie zouden hebben ondervonden met bendeleden (CGVS 20/12354, p.14).

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd

door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw partner en haar moeder genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en NIT-kaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Het document met betrekking tot de school van de dochter van uw partner toont enkel dat haar inschrijving moest geannuleerd worden. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie door u op 2 januari 2020 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Bovendien werd hierboven al aangetoond dat de verklaringen in de aangifte op diverse punten in strijd zijn met het relaas dat jullie hier brengen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraanse staatsburger, geboren in San Salvador op 25 september 1990. In augustus 2019 kwam uw partner (...) bij u, uw moeder (...) en uw dochter (...) inwonen in de kolonie Castilleja 1 in Santa Marta. U studeerde nog en had verschillende jobs bij het bedrijf Diprodic, waar ook uw moeder werkte. Uw partner werkte als supervisor bij de klantendienst van een publiciteitsbedrijf.

Aan het begin van 2019 zou een vrouw, Elisabeth Lopez genaamd, u tweemaal benaderd hebben in een winkel in de kolonie. Beide keren vertelde deze vrouw over een droom die ze had gehad. De eerste keer was begin 2019 en vertelde de vrouw over een droom waarin u vermoord werd. In de maand maart 2019 sprak de vrouw over een droom waarin uw dochter werd ontvoerd. Jullie gaven niet veel aandacht aan de commentaren van de vrouw.

In november 2019 verkocht uw moeder het huis waar jullie woonden wegens de moeilijker wordende situatie en de criminaliteit in de kolonie. Met de nieuwe eigenaar kon ze regelen dat jullie nog in het huis

mochten blijven wonen tot februari 2020. Intussen zouden jullie een nieuwe woonst proberen vinden in de kolonie van uw zus.

Op 2 januari 2020 stonden u en uw partner rond vijf uur 's ochtends klaar om te vertrekken naar het werk. Toen u de deur opende, stonden drie bendeleden aan de deur. De bendeleden drongen binnen. Een van hen bleef aan de deur wachten en een ander bendelid richtte een wapen op het hoofd van uw partner. Ze zeiden: "Jij bent de persoon die informatie aan de rivaliserende bende doorgeeft". Ze namen zijn portefeuille met identiteitskaart, en ze zagen dat hij van Quezalapa 1 afkomstig bent. Ze zeiden dat uw partner een perro was, een verklikker, en ze beschuldigden u en uw moeder ook van het feit dat ze een perro in huis hadden gehaald. De bendeleden zeiden "We gaan je vermoorden, perro" en ze gaven jullie 12 uur om uit het huis te vertrekken. Na dit incident kwamen jullie tot rust en besloten jullie te vertrekken: u, uw dochter en uw moeder vertrokken naar het huis van uw zus in Residencial Las Arboledas, en uw partner ging naar het huis van zijn ouders in Planes de Renderos in Quezalapa 1. Twee uren later keerden u, uw zus en haar schoonvader terug naar jullie huis om documenten en geld op te halen. In de patio van het huis waren ondertussen vier kruisjes gezet. U bracht uw partner op de hoogte van de situatie en uw partner besloot, op advies van zijn ouders, om een klacht te gaan indienen.

De dag erna, op 3 januari 2020, waren u en uw zus op weg naar de apotheek toen een persoon op straat tegen jullie zei: "We weten wat jullie gedaan hebben". Na dit incident besloot uw partner dat het beter was dat u, uw dochter en uw moeder ook naar het huis van zijn ouders kwamen.

Vastbesloten het land te verlaten kochten jullie op zaterdag 4 januari 2020 vliegtickets en op 6 januari 2020 vroegen jullie jullie paspoorten aan.

Op 23 januari 2020 reisde u samen met uw partner, uw dochter en uw moeder per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 24 januari 2020 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 28 januari 2020.

In augustus en september 2020 zouden uw zus en haar echtgenoot in hun wagen tot tweemaal toe zijn achtervolgd door een individu op de moto.

Begin 2021 zou een derde incident plaatsgevonden hebben met uw zus en haar echtgenoot. Opnieuw kwam een moto dichterbij toen ze op weg waren naar het werk in haar wagen. Een van de twee mannen op de moto had een vuurwapen en richtte dat op hen. Ze maakten ook gebaren dat ze hen aan het observeren waren. Uw zus en haar echtgenoot versnelden in de wagen en konden tot bij het huis van de ouders van de echtgenoot geraken. Ondertussen hebben zij een ander voertuig gekocht en ze zoeken naar een andere plek om te wonen. Door het coronavirus kunnen zij het land niet verlaten.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen, jullie NIT-kaarten, attesten van Fedasil met betrekking tot de afwezigheid van uw moeder op haar persoonlijke onderhouden, een document met de annulering van de inschrijving van de school van uw dochter, en de aangifte bij de politie (dd. 2 januari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw partner, (...), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u, alsook uw partner en uw schoonmoeder, niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door jullie geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijzen jullie naar twee incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in januari en maart van 2019, en waarbij Elisabeth Lopez uw partner zou hebben aangesproken. Op 2 januari 2020 zouden dan bendeleden bij jullie thuis zijn langsgelopen en doodsbedreigingen hebben geuit, en op 3 januari 2020 zou een persoon uw partner op straat hebben aangesproken.

Wat betreft deze beweerde problemen met de bende 18, rijst vooreerst de vraag waarom deze bende u zou beschuldigen van verraad of verklikking. Gevraagd waarom men jullie viseerde, antwoordt u "Ja, eigenlijk weet ik niet precies waarom." (CGVS, 20/12354, p.12). U "denkt" dat het te maken heeft met het feit dat u eerder in een andere wijk woonde (CGVS, 20/12354, p.12). Dat dergelijk gegeven de aanleiding vormde tot zoveel problemen is opmerkelijk, temeer omdat uit uw verklaringen nergens blijkt dat u enige banden onderhield met rivaliserende bendes, laat staan dat u effectief spioneerde.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat de bendeleden dan pas op 2 januari 2020 het huis zouden binnenvallen, uw identiteitskaart zouden controleren en u als verklikker zouden bestempelen. Immers was het blijkbaar geen onbekend gegeven dat u al geruime tijd in de bewuste wijk vertoefde. Sinds 2016 kwam u al vaker naar het huis waar uw partner woonde, en u was in augustus 2019 definitief ingetrokken bij haar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3). Uw partner argumenteert dat "de bendeleden niet handelen in een keer, zij wachten altijd om te zien wat zij doen, zij beginnen altijd met signalen geven" (CGVS 20/12351, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat de bende iemand die zij als een verklikker beschouwen, zo lang zijn gang zouden laten gaan.

Dat de bende pas in januari 2020 tot actie zou zijn overgegaan, valt voorts maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat uw partner al in januari en maart 2019 op nochtans niet mis te verstane manier zou zijn bedreigd door Elisabeth Lopez, volgens uw partner nochtans iemand van wie het bekend is dat zij banden onderhoudt met de bende 18: "Elke persoon daar weet dat zij (Elisabeth Lopez en haar man) bendeleden zijn." (CGVS 20/12351, p.11). Dat deze vrouw verwees naar een mogelijks overlijden van uw partner en de ontvoering van haar dochter, lijkt er toch op te wijzen dat men u al veel langer in de gaten moet hebben gehouden, waardoor opnieuw niet kan worden ingezien waarom de bende 18 u dan niet al veel eerder controleerde en naar een andere wijk verjoeg. Eveneens opmerkelijk is dat u de uitlatingen van Elisabeth Lopez niet ernstig nam: "we vonden dat alleen maar als een commentaar, dus niks zwaar" (CGVS, 20/12354, p.8 en 9; CGVS 20/12354, p.11), wat in de door u geschetste context toch een bevreemdende uitlating lijkt: immers hebben jullie het over een meedogenloze, nietsontziende bende. Het CGVS ziet niet in waarom jullie de waarschuwingen van deze vrouw in de wind zouden hebben geslagen.

Integendeel ging u in augustus 2019 dan zelfs bij uw partner inwonen en gingen jullie verder met jullie gewone leven aangezien jullie de woorden van de vrouw niet als een echte bedreiging zouden hebben ervaren (CGVS 20/12351, p.12; CGVS 20/12354, p.11). Ook toen in november 2019 het huis van de moeder van uw partner eindelijk verkocht werd, bleven jullie in de kolonie wonen, aangezien jullie er toch tot februari 2020 mochten blijven wonen van de nieuwe eigenaar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.1). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig. Het feit dat jullie de bedreigingen van Elisabeth Lopez niet ernstig namen en het normale leven gewoon verderzetten, valt bovendien nog minder te begrijpen gezien de volgende uitspraken van uw partner: "Zij beginnen altijd met signalen te geven, zoals de bedreigingen die ik van die mevrouw gekregen heb, dat betekende dat ze iets raar in ons zagen. Ze dachten dat wij iets verkeerd aan het doen waren. Ze hebben hem beschuldigd als verklikker, want hij was de enige die van een andere zone in die zone gekomen is." (CGVS, 20/12351, p.12). Dergelijke verklaringen tonen aan dat uw partner zich wel degelijk goed bewust moet zijn geweest van de reden waarom Elisabeth Lopez haar twee keer benaderde.

Het feit dat u desondanks gewoon naar de wijk bleef komen en u er zich in augustus 2019 ook vestigde, lijkt nog merkwaardiger in het licht van uw andere verklaring, namelijk dat u de bende MS-13

uitdrukkelijk toestemming zou hebben gevraagd voor de aanwezigheid van uw partner en schoonmoeder in de woonst van uw ouders gedurende een korte periode (CGVS 20/12354, p.9). Dit duidt er op dat u zich blijkbaar zeer bewust moet zijn geweest van de gevoeligheden van dergelijke bendes, wat eens te meer aantoont dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat u daar bij uw verhuis naar Castilleja 1 totaal geen rekening mee zou hebben gehouden en nooit toestemming zou hebben gevraagd voor uw aanwezigheid in deze wijk.

Verder stelt het CGVS dat ook uit andere verklaringen blijkt dat u, ondanks de signalen die er toch al waren geweest, weinig voorzichtig zou hebben gehandeld. Immers verklaart u dat de bendeleden wel vaker identiteitskaarten controleren (CGVS 20/12354, p.7), zo ook de uwe op 2 januari 2020, en aldus ontdekten dat u van een andere wijk afkomstig was. Gevraagd waarom u het adres op de identiteitskaart niet liet veranderen toen u bij uw partner ging inwonen, antwoordt u dat het adres op uw identiteitskaart van een toeristische, "een beetje" neutrale zone is, meer bepaald Planes de Renderos (CGVS 20/12354, p.7). Nochtans verklaren jullie nadien dat jullie slechts korte tijd op dat adres, in het huis van uw ouders, konden blijven aangezien de MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.8 en 11; CGVS 20/12354, p.7), wat de vraag doet rijzen wat u dan juist bedoelt met neutraal. Dergelijke weinig consistente verklaringen kunnen niet overtuigen. Dat jullie vervolgens zouden verhuizen naar dit adres, het adres dat de bendeleden al op 2 januari 2020 gezien hadden op uw identiteitskaart, is ook al zeer merkwaardig (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.7 en 8). Uw partner stelt dat jullie daar weinig te vrezen hadden van de bende 18 omdat de bende MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.11), echter verklaarde u zelf nog dat uw ouders u het volgende zeiden: "Ze hebben je adres gezien, je moet een beetje opletten." (CGVS, p.8). Mochten jullie echt verdere problemen vrezen met deze bende (u moest een bepaald deel van de wijk vermijden, u moest opletten dat niemand u volgde, CGVS 20/12354, p.8), dan zou kunnen worden verwacht dat jullie elders een tijdelijk onderkomen zochten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen onherroepelijk de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen en vrees.

Bovendien verlieten jullie meerdere malen het huis van uw ouders, zogezegd om de nodige documenten in orde te maken. Het mag enigszins verbazen dat jullie, indien het werkelijk allerm minst veilig zou zijn om het huis te verlaten na de verschillende incidenten, eenvoudigweg de deur verlieten om telkens op andere dagen documenten in orde te maken. Jullie kochten op een zaterdag 4 januari 2020 de vliegtickets aan (CGVS 20/12351, p.7; CGVS 20/12354, p.13; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.4-5). Een dusdanige verplaatsing kan per slot van rekening geenszins beschouwd worden als een essentiële verplaatsing, daar er meerdere alternatieven bestaan voor het voltooiën van een dergelijke aankoop. Na de aankoop van de vliegtickets beseften jullie dat de dienst voor jullie paspoorten gesloten was (CGVS 20/12354, p.7). Twee dagen later moesten jullie dan weer naar buiten om jullie paspoorten aan te vragen, nu deze dienst terug open was (CGVS 20/12354, p.7). Bovendien zei u dat jullie niet meer waren buiten gekomen maar tijdens uw persoonlijk onderhoud liet u na te vertellen dat u ook voor uw werk nog eens uit het huis ging, om een ontslagbrief te gaan indienen waardoor u recht op een premie had (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.12 en 13). Het feit jullie meermaals het huis verlieten om administratieve zaken in orde te brengen, wijst er niet direct op dat de bende 18 u zou viseren of werkelijk naar u en uw gezin op zoek zou zijn, en doet afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden.

Verder stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen over het incident van 2 januari 2020 evenmin overtuigen. Zo dient opgemerkt te worden dat jullie tegenstrijdige informatie verschaffen over het incident. Waar u aangeeft dat de bendeleden ongeveer 5 à 10 minuten (CGVS 20/12354, p.12) in jullie huis aanwezig waren, verklaart uw partner dat ze toch wel 20 à 25 minuten binnen waren (CGVS 20/12351, p.10). Hoewel kan worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis het tijdsbesef aantast, dient toch te worden opgemerkt dat dit een wezenlijk verschil is. Bovendien blijven jullie verklaringen over dit bezoek bijzonder vaag: men zou uw identiteitskaart hebben bekeken, u een verrader hebben genoemd en jullie hebben opgedragen de locatie binnen de twaalf uur te verlaten. Tot een gedetailleerder relaas blijken jullie niet in staat: zelf kon u naar eigen zeggen geen woord uiten (CGVS 20/12354, p.12). Gevraagd wat er verder nog door de bendeleden gezegd werd, antwoordt u louter dat ze vroegen van waar u was, "alleen dat" (CGVS, 20/12354, p.12). Uw partner kan zich ook weinig herinneren, en net als u verklaart zij louter dat zij de identiteitskaart van uw man bekeken, hem beschuldigden van verklikking en jullie vertrek eisten (CGVS, 20/12351, p.8). Mochten de bendeleden werkelijk 5 à 25 minuten in jullie huis zijn geweest, dan zouden u en uw partner ongetwijfeld beter kunnen duiden wat er gezegd werd of hoe zij handelden.

Wat betreft het indienen van de klacht legden jullie overigens ook al weinig overtuigende verklaringen af. Op 2 januari, rond een uur of tien, zou u zich op aanraden van uw familie tot de politie hebben gewend en daar aangifte hebben gedaan van wat u even daarvoor zou hebben gemaakt (CGVS 20/12354, p.8). Hoewel u naar eigen zeggen op de hoogte zou zijn geweest van de identiteit van jullie belagers, zou u uit voorzorg geen namen hebben genoemd bij de politie (CGVS 20/12354, p. 9). De vraag rijst wat het nut is van dergelijke klacht als uw verklaringen zeer onvolledig waren. Wat er ook van zij, de bende zou vrijwel onmiddellijk op de hoogte zijn geraakt van uw *démarche*, wat maar moeilijk te begrijpen valt. “Maar hoe, hoe wisten ze dat?”, zo zegt u (CGVS 20/12354, p. 9), een vraag die u vervolgens zelf onbeantwoord laat. Bovendien merkt het CGVS enkele inconsistenties op wat betreft deze klacht. Zo geven jullie beiden aan dat de gezichten van de bendeleden op 2 januari 2020 zichtbaar waren (CGVS 20/12351, p.9; CGVS 20/12354, p.12). Nochtans verklaart u bij de politie op de 2 januari 2020 in uw aangifte dat de gezichten van de personen waren bedekt (verwijzing naar vertaling CGVS, p.3). Ook staat er genoteerd dat uw partner terugkeerde naar het huis op 2 januari 2020 met de schoonmoeder (verwijzing naar vertaling CGVS, p.3), waar jullie beiden verklaren dat het de schoonvader van uw zus was die uw partner en haar zus vergezelde (CGVS 20/12351, p.8 en 13; CGVS 20/12354, p.10 en 14). Ook dient opgemerkt te worden dat jullie inconsistent zijn wat betreft jullie onderlinge communicatie met betrekking tot het indienen van de klacht. Zo verklaart uw partner dat u na het indienen van de klacht, op 2 januari zo rond de middag, belde om haar hiervan op de hoogte te brengen (CGVS 20/12351, p.10). Uw partner verklaarde echter dat ze dit pas te weten kwam na het incident op 3 januari 2020 (CGVS 20/12351, p.8). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag.

Wat betreft de incidenten die de zus van uw partner zou hebben meegemaakt in augustus en september 2020, overigens meer dan een half jaar na jullie vertrek uit El Salvador, kan onmogelijk een verband worden gelegd tussen deze incidenten en de incidenten die jullie zouden hebben meegemaakt op 2 en 3 januari 2020. Tot tweemaal toe zou een persoon op de moto de zus van uw partner in haar wagen hebben achtervolgd (CGVS 20/12351, p.6 en 13; CGVS 20/12354, p.14; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.5-6). Ze konden de belager telkens niet identificeren, maar uw partner en haar zus denken dat de incidenten gelinkt zijn omdat het een bendelid zou zijn en “mensen doen altijd *repesailles*, als ze een doel niet kunnen bereiken” (CGVS 20/12351, p.13; CGVS 20/12354, p.11 en 12). Dient evenwel te worden vastgesteld dat u zich hiervoor louter op vermoedens lijkt te baseren. Ook voor het laatste incident begin 2021 moet worden vastgesteld dat u hierbij geen bewijs neerlegt of een verband aantoonst met jullie problemen (zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.6). Zelfs u geeft aan dat het even goed geen verband houdt met de problemen die jullie zouden hebben ondervonden met bendeleden (CGVS 20/12354, p.14).

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Eenzelfde beslissing werd ook voor uw partner en uw moeder genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en NIT-kaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Het document met betrekking tot de school van uw dochter toont enkel dat haar inschrijving moest geannuleerd worden. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie door uw partner op 2 januari 2020 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van zijn verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Bovendien werd hierboven al aangetoond dat de verklaringen in de aangifte op diverse punten in strijd zijn met het relaas dat jullie hier brengen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in Usulután op 17 september 1960. U woonde samen met dochter (...), uw kleinkind (...), en de partner van uw dochter (...) in de kolonie Castilleja 1 in Santa Marta. U werkte bij het bedrijf Diprodic. Uw dochter studeerde nog en had verschillende jobs bij Diprodic, haar partner werkte als supervisor bij de klantendienst van een publiciteitsbedrijf.

Aan het begin van 2019 zou een vrouw, Elisabeth Lopez genaamd, uw dochter tweemaal benaderd hebben in een winkel in de kolonie. Beide keren vertelde deze vrouw over een droom die ze had gehad. De eerste keer was begin 2019 en vertelde de vrouw over een droom waarin uw kleindochter vermoord werd. In de maand maart 2019 sprak de vrouw over een droom waarin uw kleinkind werd ontvoerd. Jullie gaven niet veel aandacht aan de commentaren van de vrouw.

In november 2019 verkocht u het huis waar jullie woonden wegens de moeilijker wordende situatie en de criminaliteit in de kolonie. Met de nieuwe eigenaar kon u regelen dat jullie nog in het huis mochten blijven wonen tot februari 2020. Intussen zouden jullie een nieuwe woonst proberen vinden in de kolonie van uw andere dochter.

Op 2 januari 2020 stonden uw dochter en haar partner rond vijf uur 's ochtends klaar om te vertrekken naar het werk. Toen uw dochter de deur opende, stonden drie bendeleden aan de deur. De bendeleden drongen binnen. Een van hen bleef aan de deur wachten en een ander bendelid richtte een wapen op het hoofd van de partner van uw dochter. Ze zeiden: “Jij bent de persoon die informatie aan de rivaliserende bende doorgeeft”. Ze namen zijn portefeuille met identiteitskaart, en ze zagen dat hij van Quezalapa 1 afkomstig was. Ze zeiden dat hij een perro was, een verklikker, en ze beschuldigden u en uw dochter ook van het feit dat jullie een perro in huis hadden gehaald. De bendeleden zeiden “We gaan je vermoorden, perro” en ze gaven jullie 12 uur om uit het huis te vertrekken. Na dit incident kwamen jullie tot rust en besloten jullie te vertrekken: u, uw dochter en uw kleinkind vertrokken naar het huis van uw dochter in Residencial Las Arboledas, en de partner van uw dochter ging naar het huis van zijn ouders in Planes de Renderos in Quezalapa 1. Twee uren later keerden uw twee dochters en de

schoonvader van uw andere dochter terug naar jullie huis om documenten en geld op te halen. In de patio van het huis waren ondertussen vier kruisjes gezet. Uw dochter bracht haar partner op de hoogte van de situatie en die besloot, op advies van zijn ouders, om een klacht te gaan indienen.

De dag erna, op 3 januari 2020, waren uw dochters op weg naar de apotheek toen een persoon op straat tegen hen zei: "We weten wat jullie gedaan hebben". Na dit incident besloot de partner van uw dochter dat het beter was dat jullie allemaal naar het huis van zijn ouders kwamen.

Jullie waren niet langer veilig en beslisten het land te verlaten. Op zaterdag 4 januari 2020 kochten jullie de vliegtickets en op 6 januari 2020 vroegen jullie de paspoorten aan.

Op 23 januari 2020 reisde u samen met uw dochter, uw kleinkind en de partner van uw dochter per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 24 januari 2020 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 28 januari 2020.

In augustus en september 2020 zouden uw andere dochter en haar echtgenoot in El Salvador in hun wagen tot tweemaal toe zijn achtervolgd door een individu op de moto.

Begin 2021 zou een derde incident plaatsgevonden hebben met uw andere dochter en haar echtgenoot. Opnieuw kwam een moto dichterbij toen ze op weg waren naar het werk in haar wagen. Een van de twee mannen op de moto had een vuurwapen en richtte dat op hen. Ze maakten ook gebaren dat ze hen aan het observeren waren. Uw dochter en haar echtgenoot versnelden in de wagen en konden tot bij het huis van de ouders van de echtgenoot geraken. Ondertussen hebben zij een ander voertuig gekocht en ze zoeken naar een andere plek om te wonen. Door het coronavirus kunnen zij het land niet verlaten.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen, de NIT-kaarten van uw dochter en haar partner, attesten van Fedasil met betrekking tot uw afwezigheid op uw persoonlijke onderhouden, een document met de annulering van de inschrijving van de school van uw kleinkind, en de aangifte bij de politie (dd. 2 januari 2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U werd tweemaal opgeroepen door het CGVS. Op 23 november 2020 stond een eerste keer een persoonlijk onderhoud gepland. U legde een afwezigheidsattest neer tot 31 januari 2021. Op 5 maart 2021 werd dan een volgende persoonlijk onderhoud gepland. U legde opnieuw een afwezigheidsattest neer, ditmaal voor een periode van 1 februari 2021 tot en met 1 mei 2021. U gaf twee keer aan langdurig ziek te zijn en uit het dossier dat u indiende blijkt dat u ernstige psychologische problemen zou kennen. In het neergelegde rapport wordt melding gemaakt van onder meer slapeloosheid, angstaanvallen en hallucinaties. Om al deze redenen heeft het CGVS ervoor geopteerd u geen derde keer op te roepen, maar werd u de kans aangeboden uw asielaanvraag schriftelijk toe te lichten in een vraag om inlichtingen, waarbij u zich kon laten bijstaan door een familielid. U bent hierop ingegaan. Op 31 maart 2021 ontving het CGVS een schriftelijk antwoord op deze vraag om inlichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die de partner van uw dochter, (...), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u, alsook uw partner en uw schoonmoeder, niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben,

zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door jullie geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijzen jullie naar twee incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in januari en maart van 2019, en waarbij Elisabeth Lopez uw partner zou hebben aangesproken. Op 2 januari 2020 zouden dan benedeleden bij jullie thuis zijn langsgesproken en doodsbedreigingen hebben geuit, en op 3 januari 2020 zou een persoon uw partner op straat hebben aangesproken.

Wat betreft deze beweerde problemen met de bende 18, rijst vooreerst de vraag waarom deze bende u zou beschuldigen van verraad of verklikking. Gevraagd waarom men jullie viseerde, antwoordt u "Ja, eigenlijk weet ik niet precies waarom." (CGVS, 20/12354, p.12). U "denkt" dat het te maken heeft met het feit dat u eerder in een andere wijk woonde (CGVS, 20/12354, p.12). Dat dergelijk gegeven de aanleiding vormde tot zoveel problemen is opmerkelijk, temeer omdat uit uw verklaringen nergens blijkt dat u enige banden onderhield met rivaliserende bendes, laat staan dat u effectief spioneerde.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat de benedeleden dan pas op 2 januari 2020 het huis zouden binnenvallen, uw identiteitskaart zouden controleren en u als verklikker zouden bestempelen. Immers was het blijkbaar geen onbekend gegeven dat u al geruime tijd in de bewuste wijk vertoefde. Sinds 2016 kwam u al vaker naar het huis waar uw partner woonde, en u was in augustus 2019 definitief ingetrokken bij haar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3). Uw partner argumenteert dat "de benedeleden niet handelen in een keer, zij wachten altijd om te zien wat zij doen, zij beginnen altijd met signalen geven" (CGVS 20/12351, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat de bende iemand die zij als een verklikker beschouwen, zo lang zijn gang zouden laten gaan.

Dat de bende pas in januari 2020 tot actie zou zijn overgegaan, valt voorts maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat uw partner al in januari en maart 2019 op nochtans niet mis te verstane manier zou zijn bedreigd door Elisabeth Lopez, volgens uw partner nochtans iemand van wie het bekend is dat zij banden onderhoudt met de bende 18: "Elke persoon daar weet dat zij (Elisabeth Lopez en haar man) benedeleden zijn." (CGVS 20/12351, p.11). Dat deze vrouw verwees naar een mogelijks overlijden van uw partner en de ontvoering van haar dochter, lijkt er toch op te wijzen dat men u al veel langer in de gaten moet hebben gehouden, waardoor opnieuw niet kan worden ingezien waarom de bende 18 u dan niet al veel eerder controleerde en naar een andere wijk verjoeg. Eveneens opmerkelijk is dat u de uitlatingen van Elisabeth Lopez niet ernstig nam: "we vonden dat alleen maar als een commentaar, dus niks zwaar" (CGVS, 20/12354, p.8 en 9; CGVS 20/12354, p.11), wat in de door u geschetste context toch een bevreemdende uitlating lijkt: immers hebben jullie het over een meedogenloze, nietsontziende bende. Het CGVS ziet niet in waarom jullie de waarschuwingen van deze vrouw in de wind zouden hebben geslagen.

Integendeel ging u in augustus 2019 dan zelfs bij uw partner inwonen en gingen jullie verder met jullie gewone leven aangezien jullie de woorden van de vrouw niet als een echte bedreiging zouden hebben ervaren (CGVS 20/12351, p.12; CGVS 20/12354, p.11). Ook toen in november 2019 het huis van de moeder van uw partner eindelijk verkocht werd, bleven jullie in de kolonie wonen, aangezien jullie er toch tot februari 2020 mochten blijven wonen van de nieuwe eigenaar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.1). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig. Het feit dat jullie de bedreigingen van Elisabeth Lopez niet ernstig namen en het normale leven gewoon verderzetten, valt bovendien nog minder te begrijpen gezien de volgende uitspraken van uw partner: "Zij beginnen altijd met signalen te geven, zoals de bedreigingen die ik van die mevrouw gekregen heb, dat betekende dat ze iets raar in ons zagen. Ze dachten dat wij iets verkeerd aan het doen waren. Ze hebben hem beschuldigd als verklikker, want hij was de enige die van een andere zone in die zone gekomen is." (CGVS, 20/12351, p.12). Dergelijke verklaringen tonen aan dat uw partner zich wel degelijk goed bewust moet zijn geweest van de reden waarom Elisabeth Lopez haar twee keer benaderde.

Het feit dat u desondanks gewoon naar de wijk bleef komen en u er zich in augustus 2019 ook vestigde, lijkt nog merkwaardiger in het licht van uw andere verklaring, namelijk dat u de bende MS-13 uitdrukkelijk toestemming zou hebben gevraagd voor de aanwezigheid van uw partner en schoonmoeder in de woonst van uw ouders gedurende een korte periode (CGVS 20/12354, p.9). Dit

duidt er op dat u zich blijkbaar zeer bewust moet zijn geweest van de gevoeligheden van dergelijke bendes, wat eens te meer aantoont dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat u daar bij uw verhuis naar Castilleja 1 totaal geen rekening mee zou hebben gehouden en nooit toestemming zou hebben gevraagd voor uw aanwezigheid in deze wijk.

Verder stelt het CGVS dat ook uit andere verklaringen blijkt dat u, ondanks de signalen die er toch al waren geweest, weinig voorzichtig zou hebben gehandeld. Immers verklaart u dat de bendeleden wel vaker identiteitskaarten controleren (CGVS 20/12354, p.7), zo ook de uwe op 2 januari 2020, en aldus ontdekten dat u van een andere wijk afkomstig was. Gevraagd waarom u het adres op de identiteitskaart niet liet veranderen toen u bij uw partner ging inwonen, antwoordt u dat het adres op uw identiteitskaart van een toeristische, "een beetje" neutrale zone is, meer bepaald Planes de Renderos (CGVS 20/12354, p.7). Nochtans verklaren jullie nadien dat jullie slechts korte tijd op dat adres, in het huis van uw ouders, konden blijven aangezien de MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.8 en 11; CGVS 20/12354, p.7), wat de vraag doet rijzen wat u dan juist bedoelt met neutraal. Dergelijke weinig consistente verklaringen kunnen niet overtuigen. Dat jullie vervolgens zouden verhuizen naar dit adres, het adres dat de bendeleden al op 2 januari 2020 gezien hadden op uw identiteitskaart, is ook al zeer merkwaardig (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.7 en 8). Uw partner stelt dat jullie daar weinig te vrezen hadden van de bende 18 omdat de bende MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.11), echter verklaarde u zelf nog dat uw ouders u het volgende zeiden: "Ze hebben je adres gezien, je moet een beetje opletten." (CGVS, p.8). Mochten jullie echt verdere problemen vrezen met deze bende (u moest een bepaald deel van de wijk vermijden, u moest opletten dat niemand u volgde, CGVS 20/12354, p.8), dan zou kunnen worden verwacht dat jullie elders een tijdelijk onderkomen zochten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen onherroepelijk de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen en vrees.

Bovendien verlieten jullie meerdere malen het huis van uw ouders, zagezegd om de nodige documenten in orde te maken. Het mag enigszins verbazen dat jullie, indien het werkelijk allerm minst veilig zou zijn om het huis te verlaten na de verschillende incidenten, eenvoudigweg de deur verlieten om telkens op andere dagen documenten in orde te maken. Jullie kochten op een zaterdag 4 januari 2020 de vliegtickets aan (CGVS 20/12351, p.7; CGVS 20/12354, p.13; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.4-5). Een dusdanige verplaatsing kan per slot van rekening geenszins beschouwd worden als een essentiële verplaatsing, daar er meerdere alternatieven bestaan voor het voltooiën van een dergelijke aankoop. Na de aankoop van de vliegtickets beseften jullie dat de dienst voor jullie paspoorten gesloten was (CGVS 20/12354, p.7). Twee dagen later moesten jullie dan weer naar buiten om jullie paspoorten aan te vragen, nu deze dienst terug open was (CGVS 20/12354, p.7). Bovendien zei u dat jullie niet meer waren buiten gekomen maar tijdens uw persoonlijk onderhoud liet u na te vertellen dat u ook voor uw werk nog eens uit het huis ging, om een ontslagbrief te gaan indienen waardoor u recht op een premie had (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.12 en 13). Het feit jullie meermaals het huis verlieten om administratieve zaken in orde te brengen, wijst er niet direct op dat de bende 18 u zou viseren of werkelijk naar u en uw gezin op zoek zou zijn, en doet afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden.

Verder stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen over het incident van 2 januari 2020 evenmin overtuigen. Zo dient opgemerkt te worden dat jullie tegenstrijdige informatie verschaffen over het incident. Waar u aangeeft dat de bendeleden ongeveer 5 à 10 minuten (CGVS 20/12354, p.12) in jullie huis aanwezig waren, verklaart uw partner dat ze toch wel 20 à 25 minuten binnen waren (CGVS 20/12351, p.10). Hoewel kan worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis het tijdsbesef aantast, dient toch te worden opgemerkt dat dit een wezenlijk verschil is. Bovendien blijven jullie verklaringen over dit bezoek bijzonder vaag: men zou uw identiteitskaart hebben bekeken, u een verrader hebben genoemd en jullie hebben opgedragen de locatie binnen de twaalf uur te verlaten. Tot een gedetailleerder relaas blijken jullie niet in staat: zelf kon u naar eigen zeggen geen woord uiten (CGVS 20/12354, p.12). Gevraagd wat er verder nog door de bendeleden gezegd werd, antwoordt u louter dat ze vroegen van waar u was, "alleen dat" (CGVS, 20/12354, p.12). Uw partner kan zich ook weinig herinneren, en net als u verklaart zij louter dat zij de identiteitskaart van uw man bekeken, hem beschuldigden van verklikking en jullie vertrek eisten (CGVS, 20/12351, p.8). Mochten de bendeleden werkelijk 5 à 25 minuten in jullie huis zijn geweest, dan zouden u en uw partner ongetwijfeld beter kunnen duiden wat er gezegd werd of hoe zij handelden.

Wat betreft het indienen van de klacht legden jullie overigens ook al weinig overtuigende verklaringen af. Op 2 januari, rond een uur of tien, zou u zich op aanraden van uw familie tot de politie hebben gewend en daar aangifte hebben gedaan van wat u even daarvoor zou hebben gemaakt (CGVS 20/12354, p.8).

Hoewel u naar eigen zeggen op de hoogte zou zijn geweest van de identiteit van jullie belagers, zou u uit voorzorg geen namen hebben genoemd bij de politie (CGVS 20/12354, p. 9). De vraag rijst wat het nut is van dergelijke klacht als uw verklaringen zeer onvolledig waren. Wat er ook van zij, de bende zou vrijwel onmiddellijk op de hoogte zijn geraakt van uw *démarche*, wat maar moeilijk te begrijpen valt. "Maar hoe, hoe wisten ze dat?", zo zegt u (CGVS 20/12354, p. 9), een vraag die u vervolgens zelf onbeantwoord laat. Bovendien merkt het CGVS enkele inconsistenties op wat betreft deze klacht. Zo geven jullie beiden aan dat de gezichten van de bendeleden op 2 januari 2020 zichtbaar waren (CGVS 20/12351, p.9; CGVS 20/12354, p.12). Nochtans verklaart u bij de politie op de 2 januari 2020 in uw aangifte dat de gezichten van de personen waren bedekt (verwijzing naar vertaling CGVS, p.3). Ook staat er genoteerd dat uw partner terugkeerde naar het huis op 2 januari 2020 met de schoonmoeder (verwijzing naar vertaling CGVS, p.3), waar jullie beiden verklaren dat het de schoonvader van uw zus was die uw partner en haar zus vergezelde (CGVS 20/12351, p.8 en 13; CGVS 20/12354, p.10 en 14). Ook dient opgemerkt te worden dat jullie inconsistent zijn wat betreft jullie onderlinge communicatie met betrekking tot het indienen van de klacht. Zo verklaart uw partner dat u na het indienen van de klacht, op 2 januari zo rond de middag, belde om haar hiervan op de hoogte te brengen (CGVS 20/12351, p.10). Uw partner verklaarde echter dat ze dit pas te weten kwam na het incident op 3 januari 2020 (CGVS 20/12351, p.8). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielse status.

Wat betreft de incidenten die de zus van uw partner zou hebben meegemaakt in augustus en september 2020, overigens meer dan een half jaar na jullie vertrek uit El Salvador, kan onmogelijk een verband worden gelegd tussen deze incidenten en de incidenten die jullie zouden hebben meegemaakt op 2 en 3 januari 2020. Tot tweemaal toe zou een persoon op de moto de zus van uw partner in haar wagen hebben achtervolgd (CGVS 20/12351, p.6 en 13; CGVS 20/12354, p.14; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.5-6). Ze konden de belager telkens niet identificeren, maar uw partner en haar zus denken dat de incidenten gelinkt zijn omdat het een bendelid zou zijn en "mensen doen altijd *repesailles*, als ze een doel niet kunnen bereiken" (CGVS 20/12351, p.13; CGVS 20/12354, p.11 en 12). Dient evenwel te worden vastgesteld dat u zich hiervoor louter op vermoedens lijkt te baseren. Ook voor het laatste incident begin 2021 moet worden vastgesteld dat u hierbij geen bewijs neerlegt of een verband aantoonst met jullie problemen (zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.6). Zelfs u geeft aan dat het even goed geen verband houdt met de problemen die jullie zouden hebben ondervonden met bendeleden (CGVS 20/12354, p.14).

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In zoverre u verwijst naar uw mentale problemen die een terugkeer naar El Salvador in de weg zouden staan, dient te worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de “**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw dochter en haar partner genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en NIT-kaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Het document met betrekking tot de school van uw kleinkind toont enkel dat haar inschrijving moest geannuleerd worden. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie door de partner van uw dochter op 2 januari 2020 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van zijn verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift in een enig middel een schending aan van "artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, sectie A. §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951".

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De verwerende partij maakt op 10 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021;
- COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchtelingen erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u, alsook uw partner en uw schoonmoeder, niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door jullie geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijzen jullie naar twee incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in januari en maart van 2019, en waarbij Elisabeth Lopez uw partner zou hebben aangesproken. Op 2 januari 2020 zouden dan bendeleden bij jullie thuis zijn langsgelopen en doodsbedreigingen hebben geuit, en op 3 januari 2020 zou een persoon uw partner op straat hebben aangesproken.

Wat betreft deze beweerde problemen met de bende 18, rijst vooreerst de vraag waarom deze bende u zou beschuldigen van verraad of verklikking. Gevraagd waarom men jullie viseerde, antwoordt u “Ja, eigenlijk weet ik niet precies waarom.” (CGVS, 20/12354, p.12). U “denkt” dat het te maken heeft met het feit dat u eerder in een andere wijk woonde (CGVS, 20/12354, p.12). Dat dergelijk gegeven de aanleiding vormde tot zoveel problemen is opmerkelijk, temeer omdat uit uw verklaringen nergens blijkt dat u enige banden onderhield met rivaliserende bendes, laat staan dat u effectief spioneerde.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat de bendeleden dan pas op 2 januari 2020 het huis zouden binnenvallen, uw identiteitskaart zouden controleren en u als verklikker zouden bestempelen. Immers was het blijkbaar geen onbekend gegeven dat u al geruime tijd in de bewuste wijk vertoefde. Sinds 2016 kwam u al vaker naar het huis waar uw partner woonde, en u was in augustus 2019 definitief ingetrokken bij haar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3). Uw partner argumenteert dat “de bendeleden niet handelen in een keer, zij wachten altijd om te zien wat zij doen, zij beginnen altijd met signalen geven” (CGVS 20/12351, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat de bende iemand die zij als een verklikker beschouwen, zo lang zijn gang zouden laten gaan.

Dat de bende pas in januari 2020 tot actie zou zijn overgegaan, valt voorts maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat uw partner al in januari en maart 2019 op nochtans niet mis te verstane manier zou zijn bedreigd door Elisabeth Lopez, volgens uw partner nochtans iemand van wie het bekend is dat zij banden onderhoudt met de bende 18: “Elke persoon daar weet dat zij (Elisabeth Lopez en haar man) bendeleden zijn.” (CGVS 20/12351, p.11). Dat deze vrouw verwees naar een mogelijks overlijden van uw partner en de ontvoering van haar dochter, lijkt er toch op te wijzen dat men u al veel langer in de gaten moet hebben gehouden, waardoor opnieuw niet kan worden ingezien waarom de bende 18 u dan niet al veel eerder controleerde en naar een andere wijk verjoeg. Eveneens opmerkelijk is dat u de uitlatingen van Elisabeth Lopez niet ernstig nam: “we vonden dat alleen maar als een commentaar, dus niks zwaar” (CGVS, 20/12354, p.8 en 9; CGVS 20/12354, p.11), wat in de door u geschetste context toch een bevreemdende uitlating lijkt: immers hebben jullie het over een meedogenloze, nietsontziende bende. Het CGVS ziet niet in waarom jullie de waarschuwingen van deze vrouw in de wind zouden hebben geslagen.

Integendeel ging u in augustus 2019 dan zelfs bij uw partner inwonen en gingen jullie verder met jullie gewone leven aangezien jullie de woorden van de vrouw niet als een echte bedreiging zouden hebben ervaren (CGVS 20/12351, p.12; CGVS 20/12354, p.11). Ook toen in november 2019 het huis van de moeder van uw partner eindelijk verkocht werd, bleven jullie in de kolonie wonen, aangezien jullie er toch tot februari 2020 mochten blijven wonen van de nieuwe eigenaar (CGVS 20/12351, p.3 en 13; CGVS 20/12354, p.3; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.1). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig. Het feit dat jullie de bedreigingen van Elisabeth Lopez niet ernstig namen en het normale leven gewoon verderzetten, valt bovendien nog minder te begrijpen gezien de volgende uitspraken van uw partner: “Zij beginnen altijd met signalen te geven, zoals de bedreigingen die ik van die mevrouw gekregen heb, dat betekende dat ze iets raar in ons zagen. Ze dachten dat wij iets verkeerd aan het doen waren. Ze hebben hem beschuldigd als verklikker, want hij was de enige die van een andere zone in die zone gekomen is.” (CGVS, 20/12351, p.12). Dergelijke verklaringen tonen aan dat uw partner zich wel degelijk goed bewust moet zijn geweest van de reden waarom Elisabeth Lopez haar twee keer benaderde.

Het feit dat u desondanks gewoon naar de wijk bleef komen en u er zich in augustus 2019 ook vestigde, lijkt nog merkwaardiger in het licht van uw andere verklaring, namelijk dat u de bende MS-13

uitdrukkelijk toestemming zou hebben gevraagd voor de aanwezigheid van uw partner en schoonmoeder in de woonst van uw ouders gedurende een korte periode (CGVS 20/12354, p.9). Dit duidt er op dat u zich blijkbaar zeer bewust moet zijn geweest van de gevoeligheden van dergelijke bendes, wat eens te meer aantoont dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat u daar bij uw verhuis naar Castilleja 1 totaal geen rekening mee zou hebben gehouden en nooit toestemming zou hebben gevraagd voor uw aanwezigheid in deze wijk.

Verder stelt het CGVS dat ook uit andere verklaringen blijkt dat u, ondanks de signalen die er toch al waren geweest, weinig voorzichtig zou hebben gehandeld. Immers verklaart u dat de bendeleden wel vaker identiteitskaarten controleren (CGVS 20/12354, p.7), zo ook de uwe op 2 januari 2020, en aldus ontdekten dat u van een andere wijk afkomstig was. Gevraagd waarom u het adres op de identiteitskaart niet liet veranderen toen u bij uw partner ging inwonen, antwoordt u dat het adres op uw identiteitskaart van een toeristische, "een beetje" neutrale zone is, meer bepaald Planes de Renderos (CGVS 20/12354, p.7). Nochtans verklaren jullie nadien dat jullie slechts korte tijd op dat adres, in het huis van uw ouders, konden blijven aangezien de MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.8 en 11; CGVS 20/12354, p.7), wat de vraag doet rijzen wat u dan juist bedoelt met neutraal. Dergelijke weinig consistente verklaringen kunnen niet overtuigen. Dat jullie vervolgens zouden verhuizen naar dit adres, het adres dat de bendeleden al op 2 januari 2020 gezien hadden op uw identiteitskaart, is ook al zeer merkwaardig (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.7 en 8). Uw partner stelt dat jullie daar weinig te vrezen hadden van de bende 18 omdat de bende MS-13 daar aanwezig is (CGVS 20/12351, p.11), echter verklaarde u zelf nog dat uw ouders u het volgende zeiden: "Ze hebben je adres gezien, je moet een beetje opletten." (CGVS, p.8). Mochten jullie echt verdere problemen vrezen met deze bende (u moest een bepaald deel van de wijk vermijden, u moest opletten dat niemand u volgde, CGVS 20/12354, p.8), dan zou kunnen worden verwacht dat jullie elders een tijdelijk onderkomen zochten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen onherroepelijk de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen en vrees.

Bovendien verlieten jullie meerdere malen het huis van uw ouders, zagezegd om de nodige documenten in orde te maken. Het mag enigszins verbazen dat jullie, indien het werkelijk allerm minst veilig zou zijn om het huis te verlaten na de verschillende incidenten, eenvoudigweg de deur verlieten om telkens op andere dagen documenten in orde te maken. Jullie kochten op een zaterdag 4 januari 2020 de vliegtickets aan (CGVS 20/12351, p.7; CGVS 20/12354, p.13; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.4-5). Een dusdanige verplaatsing kan per slot van rekening geenszins beschouwd worden als een essentiële verplaatsing, daar er meerdere alternatieven bestaan voor het voltooiën van een dergelijke aankoop. Na de aankoop van de vliegtickets beseften jullie dat de dienst voor jullie paspoorten gesloten was (CGVS 20/12354, p.7). Twee dagen later moesten jullie dan weer naar buiten om jullie paspoorten aan te vragen, nu deze dienst terug open was (CGVS 20/12354, p.7). Bovendien zei u dat jullie niet meer waren buiten gekomen maar tijdens uw persoonlijk onderhoud liet u na te vertellen dat u ook voor uw werk nog eens uit het huis ging, om een ontslagbrief te gaan indienen waardoor u recht op een premie had (CGVS 20/12351, p.11; CGVS 20/12354, p.12 en 13). Het feit jullie meermaals het huis verlieten om administratieve zaken in orde te brengen, wijst er niet direct op dat de bende 18 u zou viseren of werkelijk naar u en uw gezin op zoek zou zijn, en doet afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden.

Verder stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen over het incident van 2 januari 2020 evenmin overtuigen. Zo dient opgemerkt te worden dat jullie tegenstrijdige informatie verschaffen over het incident. Waar u aangeeft dat de bendeleden ongeveer 5 à 10 minuten (CGVS 20/12354, p.12) in jullie huis aanwezig waren, verklaart uw partner dat ze toch wel 20 à 25 minuten binnen waren (CGVS 20/12351, p.10). Hoewel kan worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis het tijdsbesef aantast, dient toch te worden opgemerkt dat dit een wezenlijk verschil is. Bovendien blijven jullie verklaringen over dit bezoek bijzonder vaag: men zou uw identiteitskaart hebben bekeken, u een verrader hebben genoemd en jullie hebben opgedragen de locatie binnen de twaalf uur te verlaten. Tot een gedetailleerder relaas blijken jullie niet in staat: zelf kon u naar eigen zeggen geen woord uiten (CGVS 20/12354, p.12). Gevraagd wat er verder nog door de bendeleden gezegd werd, antwoordt u louter dat ze vroegen van waar u was, "alleen dat" (CGVS, 20/12354, p.12). Uw partner kan zich ook weinig herinneren, en net als u verklaart zij louter dat zij de identiteitskaart van uw man bekeken, hem beschuldigden van verklikking en jullie vertrek eisten (CGVS, 20/12351, p.8). Mochten de bendeleden werkelijk 5 à 25 minuten in jullie huis zijn geweest, dan zouden u en uw partner ongetwijfeld beter kunnen duiden wat er gezegd werd of hoe zij handelden.

Wat betreft het indienen van de klacht legden jullie overigens ook al weinig overtuigende verklaringen af. Op 2 januari, rond een uur of tien, zou u zich op aanraden van uw familie tot de politie hebben gewend en daar aangifte hebben gedaan van wat u even daarvoor zou hebben gemaakt (CGVS 20/12354, p.8). Hoewel u naar eigen zeggen op de hoogte zou zijn geweest van de identiteit van jullie belagers, zou u uit voorzorg geen namen hebben genoemd bij de politie (CGVS 20/12354, p. 9). De vraag rijst wat het nut is van dergelijke klacht als uw verklaringen zeer onvolledig waren. Wat er ook van zij, de bende zou vrijwel onmiddellijk op de hoogte zijn geraakt van uw démarche, wat maar moeilijk te begrijpen valt. “Maar hoe, hoe wisten ze dat?”, zo zegt u (CGVS 20/12354, p. 9), een vraag die u vervolgens zelf onbeantwoord laat. (...) Ook dient opgemerkt te worden dat jullie inconsistent zijn wat betreft jullie onderlinge communicatie met betrekking tot het indienen van de klacht. Zo verklaart uw partner dat u na het indienen van de klacht, op 2 januari zo rond de middag, belde om haar hiervan op de hoogte te brengen (CGVS 20/12351, p.10). Uw partner verklaarde echter dat ze dit pas te weten kwam na het incident op 3 januari 2020 (CGVS 20/12351, p.8). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Wat betreft de incidenten die de zus van uw partner zou hebben meegemaakt in augustus en september 2020, overigens meer dan een half jaar na jullie vertrek uit El Salvador, kan onmogelijk een verband worden gelegd tussen deze incidenten en de incidenten die jullie zouden hebben meegemaakt op 2 en 3 januari 2020. Tot tweemaal toe zou een persoon op de moto de zus van uw partner in haar wagen hebben achtervolgd (CGVS 20/12351, p.6 en 13; CGVS 20/12354, p.14; zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.5-6). Ze konden de belager telkens niet identificeren, maar uw partner en haar zus denken dat de incidenten gelinkt zijn omdat het een bendelid zou zijn en “mensen doen altijd represailles, als ze een doel niet kunnen bereiken” (CGVS 20/12351, p.13; CGVS 20/12354, p.11 en 12). Dient evenwel te worden vastgesteld dat u zich hiervoor louter op vermoedens lijkt te baseren. Ook voor het laatste incident begin 2021 moet worden vastgesteld dat u hierbij geen bewijs neerlegt of een verband aantoont met jullie problemen (zie vraag om inlichtingen CGVS 20/12356, p.6). Zelfs u geeft aan dat het even goed geen verband houdt met de problemen die jullie zouden hebben ondervonden met bendeleden (CGVS 20/12354, p. 14).

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een

bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw partner en haar moeder genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen en NIT-kaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Het document met betrekking tot de school van de dochter van uw partner toont enkel dat haar inschrijving moest geannuleerd worden. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie door u op 2 januari 2020 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Bovendien werd hierboven al aangetoond dat de verklaringen in de aangifte op diverse punten in strijd zijn met het relaas dat jullie hier brengen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekers erop wijzen dat er buiten de duur van de mishandeling geen tegenstrijdigheden zijn in hun verklaringen brengt de Raad in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Verzoekers menen wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de tijdsduur van het bezoek van de bende aan hun huis dat mensen in een intense staat van stress verkeren wanneer zij worden aangevallen en dat de aanval niet wordt getimed, waardoor het heel normaal is dat eerste en tweede verzoeker de duur van het bezoek verschillend percipiëren.

Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoekers worden verwacht dat zij over het bezoek van de bende aan hun huis eenduidige verklaringen afleggen. Voor zover verzoekers deze tegenstrijdigheid trachten te verschonen door de stress waaraan zij op dat ogenblik onderhevig zijn en de perceptie van tijd in een dergelijk geval voor iedereen verschillend kan zijn, kan niet volstaan om een dergelijke discrepantie te verklaren. Het gaat hier ook niet over een verschil van 5 minuten. Zo verklaarde eerste verzoeker dat het bezoek 5 à 10 minuten heeft geduurd, terwijl tweede verzoekster sprak over een duur van 20 à 25 minuten. Dit is een maximaal verschil van 20 minuten. Hier komt nog bij dat de verklaringen over dit bezoek bijzonder vaag bleven. Het enige wat werd verklaard is dat men eerste verzoekers identiteitskaart heeft bekeken, hem een verrader heeft genoemd en dat hen werd opgedragen de locatie binnen de twaalf uur te verlaten. Tot een gedetailleerder relaas kwam het niet. Mochten de bendeleden werkelijk 5 à 25 minuten in het huis zijn geweest en bedreigingen hebben geuit, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoekers een concreet en duidelijk relaas konden geven van wat er juist gebeurde tijdens dit bezoek.

Waar verzoekers, teneinde te verschonen dat zij er lang over deden om te reageren op de bedreigingen en zij in dezelfde kolonie zijn blijven wonen, erop wijzen dat de veiligheidssituatie in El Salvador zeer precair is, dat zij er geen idee van hadden dat de bende hun bedreigingen tot uitvoer zou brengen, dat zij in een algemeen klimaat van wantrouwen leefden, dat zij niet wisten hoe de situatie in andere kolonies was en het erger zou kunnen zijn, beperken zij zich tot algemene en hypothetische beweringen. Hoewel tweede verzoekster reeds in januari en maart 2019 werd bedreigd door E.L. waarbij zij duidelijk aangeeft dat het iemand is die banden onderhoud met de bende, acht de Raad het niet aannemelijk dat de bende pas in januari 2020, zijnde een goed jaar later, pas tot actie zou overgaan. Overigens blijkt zoals uiteengezet in de bestreden beslissing dat tweede verzoekster zich gelet op haar verklaringen over de bedreigingen van E.L. bewust moest zijn geweest van het gevaar dat hun verblijf in de kolonie met zich meebracht, terwijl zij niet verhuisden en gewoon verder gingen met hun leven. De vaststelling dat verzoekers uiteindelijk verhuizen naar het adres van verzoekers ouders,

zijnde het adres dat de bende al gezien had na controle van zijn identiteitskaart en waarbij bedreigingen werden geuit, is in het licht van verzoekers verklaringen niet aannemelijk. Indien verzoekers werkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, kan men verwachten dat zij sneller zouden ageren en een onderzoek zouden zoeken dat moeilijker traceerbaar zou zijn voor de bende. Een dergelijke handelwijze getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging noch van een reëel risico op ernstige schade.

Niettegenstaande de bende het adres kende, zoals gesteld, waarnaar verzoekers naartoe verhuisden, verlieten zij alsnog meerdere malen het huis om administratieve zaken in orde te brengen. Dit wijst er evenmin op dat de bende hen zou viseren of werkelijk naar verzoekers op zoek zou zijn en doet afbreuk aan de beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden. Met de argumentatie dat zij verplicht waren geweest hun paspoorten op te halen en dat vliegtuigtickets alleen met paspoorten konden worden geboekt, beperken zij zich opnieuw tot algemene beweringen. Verzoekers tonen hiermee niet aan dat vliegtuigtickets niet op een andere manier kunnen worden gekocht noch dat een verplaatsing buitenshuis onontbeerlijk was. Overigens stelden zij zelf dat zij pas na de aankoop van de vliegtickets beseften dat de dienst voor paspoorten gesloten was, waardoor zij twee dagen later opnieuw naar buiten moesten om de paspoorten aan te vragen, nu deze dienst terug open was. Van iemand wiens leven wordt bedreigd, kan echter een zorgvuldiger handelen worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat men het verlaten van het huis beter zou organiseren.

Waar zij wat betreft de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden terwijl zij in België waren erop wijzen dat geen rekening wordt gehouden met de realiteit van de situatie waarin zij zich bevinden en dat de samenhang van hun verklaringen en de context van de gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt moet worden benadrukt, beperken zij zich opnieuw tot algemene en nietszeggende beweringen. Zoals gesteld in de bestreden beslissing is de link met verzoekers' problemen louter gebaseerd op vermoedens en zijn er geen concrete bewijzen die een verband aantonen met verzoekers' eigen problemen. Eerste verzoeker gaf overigens zelf aan dat het even goed geen verband houdt met hun problemen met de bendeleden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.14).

Gelet op hetgeen voorafgaat, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF